

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Pünkösdkor a Szentlélek Úristent ünnepeljük, akit Jézus kereszthalála előtti búcsúbeszédében előre jelzett, és feltámadása után ígérte meg eljövételét, mielőtt a mennybe ment volna. Ahogyan Jézus húsvétja és a mi bűnből való szabadulásunk a zsidók Egyiptomból való szabadulásának ünnepén történt, úgy az apostolok első pünkösdje is az egyik zsidó főünnepre, a betakarítás ünnepére esett, mintegy szimbolizálva, hogy Krisztus megváltása meghozta első gyümölcseit.

A Szentlélek a harmadik isteni személy, akit az Atyával és a Fiúval együtt imádunk és dicsőítünk. A „Lélek” (latinul Spiritus) szó a héber ruah szót fordítja, ami eredeti értelmében fuvallatot, levegőt, szellőt jelent. A szél ott fúj, ahol akar, mondta Jézus Nikodémusnak, és a Szentlelket értette alatta.

A Szentlélek legismertebb szimbólumai: víz, tűz és galamb. A **víz** a Szentlélekben adott élet születését jelzi a keresztségben. A víz a megfeszített Krisztus oldalából ered, mint forrásból, és bennünk örök életre szökell. „Mi ugyanis ... egy Lélek-

ben egy testté keresztelkedtünk ... és mindnyájunkat egy Lélek itatott át” (1Kor 12,13). A **tűz** a Szentlélek cselekedeteinek átalakító, megtisztító erejét szimbolizálja. Tűzoszlop vezette a népet Egyiptomból való kivonulásakor, Keresztelő János úgy hirdeti Krisztust, mint „aki Szentlélekben és tűzben fog keresztelni” (Lk 3,16), abban a Szentlélekben, akiről Jézus mondja később: „Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön. Mi mást akarnék, mint hogy lángra lobbanjon.” (Lk 12,49) A Szentlélek „lángnyelvek alakjában” száll a tanítványokra pünkösd reggelén, és tölti el őket erővel. A vízőzón végén a Noé által kibocsátott galamb a csőrében zöldellő olajággal tér vissza annak jeléül, hogy a föld ismét lakható. Amikor Krisztus kiemelkedik keresztségének vizéből, a Szentlélek galamb formájában száll le rá és marad rajta, miközben az Atya kinyilatkoztatja akaratát. Amíg az utolsó vacsorán Jézus megalapította egyházát, pünkösdkor ez az új közösség elkezdte megbízatását teljesíteni. Méghozzá nem is akármilyen teljesítménnyel: Péter

Júniusi imaszándékunk

Szentlélek Úristen, vezess bennünket a megtérés útján!

E szavak szíven találták őket. Megkérdezték Pétert és a többi apostolt: „Mit tegyünk hát, emberek, testvérek?” „Térjete meg – felelte Péter –, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűnei bocsánatára. És megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert az ígéret nektek és fiaitoknak szól, meg azoknak, akiket – bár távol vannak – meghívott a mi Urunk, Istenünk.” Még más egyéb szavakkal is bizonyította ezt, és buzdította őket: „Meneküljete ki ebből a romlott nemzedékből!” Akik megfogadták szavát, megkeresztelkedtek. Aznap mintegy háromezer lélek megtért. (ApCsel 2,37-41)

szavára mintegy háromezren keresztelkedtek meg az összeverődött tömeg – nyelvre, fajra, származásra is vegyes hallgatóságából. Ráadásul mindenki saját anyanyelvén hallotta Pétert beszélni. Pünkösöd tehát az egyház egyetemességének is ünnepe, mert előbb született meg az egyetemes egyház, mint a helyi közösségek. Amíg a bűn következménye a széthúzás, marakodás, meg nem értés, addig a Szentlélekkel

való betöltekezésnek a következménye éppen ellenkező irányú: megértés, szeretettel való másikkal figyelés, elfogadás. Szent Pál szerint a Lélek Isten szeretetét árasztja szívünkbe, megszentel bennünket, a szentség gyümölcseit hozza létre bennünk, továbbá megerősít és állhatatossá tesz. A Lélek látja Isten mélységeit. A Szentlélek nem csak az apostokat volt képes betölteni, irányí-

tani, erőt adni, vezetni, hanem a mai keresztényeket is. Isten nem személyválogató, de végtelenül tiszteletben tartja az általa adományozott szabad akaratot. Mindenkiel – aki ezt elfogadja – bensőséges kapcsolatot szeretne ápolni. Isten szeretete és irgalma éppen a Szentlélek által tapasztalható meg életünkben, mindennapjainkban.

mecses.vaciegyhazmegye.hu

Tényleg szeressem ellenségeimet?

„Hallottátok a parancsot: Szemet szemért és fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek, ne álljatok ellent a gonosznak. Aki megüti a jobb arcodat, annak tartsd oda a másikat is! Aki perbe fog, hogy elvegye a ruhádat, annak add oda a köntösödöt is! S ha valaki egy mérföldnyire kényszerít, menj vele kétannyira! Aki kér, annak adj, s attól, aki kölcsönt akar tőled, ne tagadd meg!

Hallottátok a parancsot: Szeresd felebarátodat, és gyűlölöd ellenségedet. Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért! Így lesztek fiai mennyei Atyátoknak, aki fölkelti napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is. Ha csupán azokat szeretitek, akik szeretnek benneteket, mi lesz a jutalmatok? Nem így tesznek a vámosok is? S ha nem köszöntitek, csak barátaitokat, mi különöset tesztek? Nem így tesznek a pogányok is? Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!”
(Máté 5,38-48)

Ezt az evangéliumi részt Máténál olvashatjuk, mégpedig – Máté szerint – Jézus öt beszédéből az első, amelyet valahol a Kafarnaum közelében lévő hegyek egyikén mondott el. Innen kapta a nevét (címét) is: a hegyi beszéd. Ezt a beszédet tartják a legfontosabb beszédnek, hiszen mindent megtudhatunk belőle, amitől az ember Isten gyermekévé válhat.

Rengeteg gondolat fogalmazódik meg bennem ezzel a résszel kapcsolatban is, jó volna, ha szinte szóról szóra volna mód részletesen elemeznem...

Megpróbálom röviden. Az első bekezdés nekem azt tanítja, hogy ha nekem valaki rosszat tesz, megbánt, megsért, megaláz, semmiképpen ne támadjak vissza, ne viszonzozzam a támadását, ne akarjam én is az ő vesztét, ne kezdjek bosszút forralni, hanem a bántást, a rosszat jó tettekkel, szép szavakkal, jóval viszonzozzam. Inkább próbáljak meg segíteni neki, sőt, ha van rá mód, adjak neki minél több jót. Persze rögtön az is eszembe jut, hogy én

Isten, a Jó Pásztor báránya vagyok, és nem Isten birkája. Elfogadom a tanítást, és mélyen egyet is értek vele, de sajnos a kivitelezéssel még adódnak esetenként problémáim. Próbálom maximálisan ezt a tanítást is betartani, de sajnos még nagyon erősek bennem azok a védelmi reakciók, amik az eddigi életem alatt kialakultak. Erősen küzdök a démonaimmal, melyek közül ez az egyik. Próbálok segíteni mindenkinek mindenben, ami- ben csak tudok, és nem várok el érte semmit, már nagyon régóta. A másik bekezdés az ellenség szeretetére szólít fel, sőt még ennél is tovább megy, azt kéri, hogy imádkozzak az ellenségeimért. Jézus pontosan tudja, hogy mit kér ezzel azoktól, akik Isten gyermekeivé szeretnének válni. Pontosán tudja, hogy amit mond, az első hallásra (de még sokadikra is) szinte elképzelhetetlen dolognak tűnik. Nekem is az volt sokáig, de ahogy egyre jobban kezdtem megismerni Istent, Jézust és a Szentlelket, úgy fogadtam el lépésről lépésre

ezt a tanítást is.

Sajnos azt még nem mondhatom, hogy minden alkalommal, amikor például valaki nagyon felbosszszant, ez jut először eszembe, de a régi sérelmeimet, a régi bántásaimat már elengedtem, azokat az embereket, akik bántottak, rosszat tettek, vagy mondtak, már egyáltalán nincs szándékom bántani. Nem akarok bosszút állni, megtorolni, revansot venni. Sőt! Eljutottam odáig, hogy ezekért az emberekért – azon túl, hogy megbocsátottam nekik – még rendszeresen imádkozni is tudok. Tovább megyek, minden jót és szerencsét kívánok nekik az életben. Azt kívánom nekik, hogy az a harag, ami bennük van miattam, múljon

el, ne örölje fel a lelküket. Mert lehet, hogy arra még valamikor szükségük lehet, mint ahogy nekem is.

Azt kell mondjam, hogy nagyon jó érzés ez! Nagyon megkönnyebültem, amikor ezt először őszintén megtettem! Az első lépés nagyon nehéz volt, de egyre könnyebbé vált. Mára eljutottam odáig, hogy én már mindenkinek megbocsátottam mindent, amit ellenem, vagy a családom ellen tettek. Már senkin nem akarok bosszút állni, nem érzek haragot, ellenszenvet egyikük iránt sem. Remélem, hogy ez így is marad! Viszont még mindig gondom van az önfegyelem gyakorlásával és a türelmetlenségemmel. Keményen

dolgozok rajta, de sajnos, főleg ezen körülmények között, nem egyszerű dolog.

A szeretet számomra nagyon sokat jelent, és nagyon fontos. Azonnal a családomra és a Jóistenre gondolok, asszociálok. Pál apostol a szeretet-himnuszában gyönyörűen megfogalmazza, hogy mi a szeretet (1Kor13). Gyönyörű és tökéletes!

Homok és kőszikla

Egyszer egy bölcs két üres üveggel állított be tanítványai közé. A fiatalok kíváncsi szemmel figyelték, ő pedig néhány nagyobb követ vett föl a földről, behelyezte az egyik üvegbe, majd megkérdezte: „Tele van az üveg?” A tanítványok kórusban zengtek: „Igen, mester!” Ám az öreg folytatta. Pár kavicsot vett föl a földről, melyek nemsokára bekerültek az üvegbe, a nagyobb kövek közé. „És most?”- kérdezte tanítványai felé nézve, akik megint igennel feleltek. Ám az előadás folytatódott. A bölcs most egy marék homokot fogott kezébe, és ezt szórta az üvegbe, mely egy pillanat alatt ellepte a kisebb réseket a kövek, kavicsok között. Ezután előkerült a másik üveg is, melybe eddig nem került semmi. A mester ebbe is homokot szórt, míg teljesen tele nem lett. Kérdőn nézett a fiatalokra, akik most már teljes határozottsággal állították, hogy az üvegek tele vannak. „Igen, mind a két

üveg tele van – szólalt meg a bölcs – csak nem mindegy hogy mivel.”

Földi életünk folyamán mindannyian megtöltjük életünk üvegét valamivel. Legvégül az üvegekhez hasonlóan minden élet tartalmasságnak tűnik, de hogy mit is jelent ez a tartalom, az már nem mindegy. Ahogy Krisztus egyik példabeszédében is hallhatjuk, nem mindegy, hogy mire építjük életünk házát, az evilági kincseket és gazdagságot jelképező homokra, vagy pedig a olyan kősziklára, ami maradó.

Földi kincseink múlandóak, elveszíthetjük őket, ellophatják, elértektelenedhet, megrágja a moly, vagy a rozsdá, és már semmit nem ér. Bármikor jöhet egy nem várt esemény, ami miatt a földi kincseink semmivé válnak, ahogy a homokszemeket is könnyedén arrébb fújja a szél. Jézus Krisztus azt

mondja nekünk, hogy gyűjtsünk mennyei kincseket, hiszen azok nem vesznek el, nem lophatja el őket senki, és az értékük is örökké megmarad. De mégis milyen kincsek ezek? Kincsként tekinthetünk a hitünkre, Krisztus követésére, az irgalmasság és a szeretet cselekedeteire. Mennyei kincsünkkel válhat egy jó szó, egy mosoly, a megbocsátás, amikor önzetlenül segítünk embertársainknak, vigasztaljuk a szomorkodókat, erőt öntünk a csüggedőkbe, békességet teremtünk a viszálykodás helyett, amikor nem legyőzni akarjuk a másikat, hanem elfogadni, kezet nyújtani neki.

Ezekből az értékekből nem lehet ételt, italt, autót vagy házat venni, de általuk eljuthatunk az Istennel való közös élet boldogságára már itt a földön, majd később az örök élet véget nem érő boldogságában is.

Az én reményem

Egyszer olvastam egy nagyon okos mondást Vianney Szent Jánostól: „Ha csak azokat akarjátok szeretni, akik hiba nélkül vannak, senkit sem fogtok szeretni, mert mindenkinek van hibája.”

Ez az egyszerű mondat annyi reményt adott, amely egy csomó nehézségen átsegített. Miért? Mert felcsillantotta a reményt, én is szerethető vagyok, bármilyen nagy bűnt is követtem el, és ha az emberek részéről nem is látom ezt a szeretetet, azt biztosan tudhatom, hogy Isten, aki a világot teremtette, engem nagyon szeret! Hiszen én is teremtménye vagyok, vagyis a gyermeke. A szülő pedig szeretni szokta gyermekét, bármit is követett el. Milyen jó tudni, én is szerethető vagyok! De legalább is szerethetővé válhatok más emberek számára is, ha én is úgy viselkedek más emberekkel, ahogyan én szeretném, hogy velem viselkedjenek. Ezt elsősorban a hozzám fizikailag legközelebb lévőkkal kell tennem, például azzal, akivel egy szobában vagyok. Vagy akivel a leggyakrabban találkozom. Jut eszembe, múltkor nagyon jól éreztem magam, és mosolyogva járkáltam. Jött szembe velem valaki mogorván, ám amikor ránéztem, legnagyobb döbbenetemre ő is mosolyogni kezdett.

Mert minden ember szívében, így az én szívemben is, ott a szeretet utáni vágy, a remény magja, hogy szeressenek, kedvesek legyenek velem. Az örökös harc, keménykedés látszatra ugyan erősnek mutat, ám amikor egyedül vagyok, nem zavar senki, és életem további sorsán gondolkodom, bizony, be kell valljam legalább magamnak, szeretném azt nyugodtan, biztonságban és békében leélni. Ne bántson senki, és én se akarok bántani mást. Egyre idősebb leszek, és az éltet, abban reménykedem, eljön az az idő, amikor az életem széppé válik.

Isten mindig is erre a szeretetre hívott, és hív most is, csupán én döntöttem néha rosszul. Elkapott a hév, nem gondolkodtam abban a pillanatban, mint egy kisgyerek csak az érzelmeimre hallgattam, és meglett a baj. Nagyon akar-

tam, nem törődtem semmivel és főleg senkivel. Bele se gondoltam, hogy másnak nem jó, amit teszek. Ez nem érdekelt akkor. Így utólag már látom, nem a szeretet Istentől fakadó parancsát követtem, nem szerettem és így én is nehezen voltam szerethető!

Mit tudok tenni? Akarom érezni Isten mérhetetlen szeretetét, hogy az örömmel és boldogsággal töltsön el? Akarom szeretni a mellettem lévő embereket? El tudom, el akarom fogadni mások irántam érzett és kifejezett szeretetét? Egyáltalán akarok valamit tenni, hogy kedveljenek, szeressenek az emberek? Ezt csak akkor tudom elérni, ha én változom meg, és vagyok olyan erős, hogy merjek másokat kedvelni, szeretni, nekik segíteni, amikor gondjuk van, bajban vannak. Ehhez nagy bátorság kell, és érzem, én bátor vagyok!

Legnagyobb reményem pedig az lehet, ha szívem megszabadul a bűntől és az isteni szeretet útján jár, mert akkor megmarad a reményem, hogy a földi életben megláthatom Istent a másik emberben és majd egyszer színről-színre is látni fogom Uramat, Istenemet, Teremtőmet!

*„Válaszd azt az életformát és azt a feladatot, amelyben szeretőbb emberré válsz.”
(Keresztes Szent János)*

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyszazmegye.hu

Júliusi imaszándékunk

Add Uram, hogy tettekre tudjuk váltani szavaidat!

Aki hallgatja szavamat, és tettekre is váltja, az okos emberhez hasonlít, aki sziklára építette a házát. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, és nekizúdult a háznak, de nem dőlt össze, mert szikla volt az alapja. Aki hallgatja ugyan tanításomat, de nem váltja tettekre, a balga emberhez hasonlít, aki házát homokra építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, és nekizúdult a háznak. Az összedőlt és romhalmazzá vált.” (Mt 7,24-27)